

רשאה או יימשך דעתו שיוכל לבין בתפלה וכן אמר או להחליף ללמוד ואם רגיל ליל
 לכתוב להחליף או אם צבור מתאסף אליו להחליף או אם אדם נחשב שאינו צריך
 שיוכרונו שלא יעבור וכן ק"ש חפלה או אם הוא מלמד לאחרים מותר ואם ירא שיעברו
 וכן ק"ש יקראנה מקורם.

עולה ראה (קושים)

א' ולכן את ירושלים אוה ד' למושב לו שוחזר תל שחל פונים אליה אמנם
 קודם שנקבע המקום לעבודת קרבן צבור היו מותרות הנבות לקרבן חיה. שכל
 זמן שלא נקבע המקום לקדושה הכוללת או הפלת הקדושה היא רק במחשבה
 ורצון הלב. וכיון שהיתה כוננו להכלל בכלל עם ד' או בכל מקום שהיה מוסר
 מוגש היה בכלל בכלל הקדושה ולא היה שם מעשה שאנגד למחשבתו. אבל
 משנקבע המקום לקדושה הפלגת נאסר הנבות שחזקתו במקום לעומת קביעת
 המקום הכללית. מורה היא פירוט, ואו גם אם מחשבתו היתה פונה להכלל בכלל
 הקדושה הרי המעשה מותר את המחשבה הריא מוציא מיד המחשבה ואין מועיל בו.
 והרי הפלג המפוזר את הנרות שתקביה רצח בה. היא השלום שהוא באמת
 ציבורי של עולם המילה של רבויי הדעות הרצונות כולם לתכלית א'
 וכל המעשים ממקבצים בו למושב לגיבוי אנו כבדו ית' צ"ע מדרבנן שחש
 הוא ית' וא"כ עיקר שבה האחדות והשלום הוא שבתאחדות הכללת אותו
 ואת חלקו מתגלה אחרד וקישור כל הרצונות כולם לרצון העליון ית' לפיכך
 ארבע שורות מתחלת עלום נעצמות. שכל רצונותיו נצטמצמו. ענו כולם לראת
 האחד ית' ואת כל מה שרצונותיו הרצונות הפנתו לאלות את התאחדות הרצונות
 כולם לראש אחר. משאי"כ אם לא אחד רצונו לראת הקב"ה או אם אחד
 רצונו אחר עם רצונו ומשתדל כזה הרי זה פוגעת חסמת פירוט חיה. ובמה שלא
 נאכל קוננם שיתחלל על הדם שהוא הנפש. שלא קדים רצון אחד נמיר קודם
 אחד הרצונות הנמשכים לו ית'. שתופש היא הרצון 'ואשך את נפשי לפני
 ה' כן כשהוא נתון שלום לחברו קודם שיתחלל אע"פ שראת במאמת אנו
 אלא עשאו במה שהוא פונה למקום פרוט לעומת המקום הכללי ורגזו מפרדי
 אלוהי. על כן מקודם 'בשמך אשא כפרי והשפית ישרים לנו שלום שהוא שמו של
 הקב"ה.

לא האכלו על הדם, לא האכלו קודם שתחללו על דמכם (ברכות י"ג).
 הדם הוא הנפש. ובו טבוע פה החיים והרצון שאמנם מצוי עצמו הוא כחמי
 ומשולל השלמות. אבל כמות הוא אל כח השכל והקדושה הפועל עליו ומטביע
 עליו את צורתו, בהיות האדם דבק בדבריו. מורה שהוא עוסק בהם. והפלה היא
 קשור הרצון בתקביה ועל ידה נעשת הדם מוטבע ברצון אלהי והולגשות
 הראשונות. שבתחלת כל יום, מועלות הן באדם לזכרון על פיון את כוח
 הנהגותיו וההולכותיו בהיים. אבל כאשר קודם לזה כבר קיים על דמו ועל
 המאה החמורה של האכילה הרי הטבע בו מקודם הרצון הבהמי ואז ישוב
 ויקבע להיות נושא המאה החמורה שלא בקשר לעבודת ד'. על כן לא האכלו
 קודם שתחללו על דמכם. שלא לקדים בו את רגשי הבהמיות. שבהיותם
 קודמים בו לרגשי הקדש יפאלו עליו להמשיכו בתכונותיו הליכותיו אל שכל ערכם.

ג. אם הוא בדרך ומצויה שיעבור וכן המלה ער שיבא למקומו יחלל גם הפלת
 שמונה עשרה בדרך, מהלך או מושב.
 ה. אין להחליף אלא בדרך נקי, ואסילו את עיני יעבור וכן התפלה.
 ה. המהפלה לא יעבור על גבי טהר ולא ע"כ כשא ולא ע"כ סטל ולא ע"כ מקום
 בנות ג' מותרים אלא אם יש בו ד' אמות על ד' אמות או שהוא מוקף מחצות. ואם היה
 יקו או תולה או שדוהת מונחו להשיע לצבור, וכן שמש כהנהיג שיעזי בקביעות בביתו.
 שאינה מוקפת מחצות, מותר.

ה. העושים מלאכה לאחרים כראש הית ובראש התאנה מתחילים שם מפני שעניניהם
 מרובים והעושים מלאכה לאחרים בשאר אילות יירו להתחלל.
 ג. יחלל בבית שיש בו הלכות כגון ירושלים, ולא במקום פרוט, כמו כשהוא אם
 ירא כשהוא בדרך (אם יש שם אילות) טוב שיתחלל ביניהם. ולא בנדרותו ולא אחרי
 דתו הנכנסת אם אינו מחזיר פניו לביתו.

עולה ראה (קושים)

לא תשתדלו שיתנו ראשית תרבותותי וכלות זמנותי לתכלית שלמות המצות.
 (מש"כ ע"ה) על הכח המוטבע בו לקומכם בבקר. בתורתו ע"ה מ"ה מאותו
 וכן ממשא ציור חדש, את רצון התפלה וחספתו, תכאן להולשת הנפש שהיא
 במקום האדם עם בוראו, ואו חזקתו שילך בה כל היום.
 יאמר ד' יוסי בר הניבא משום ראובי אל ינמוד אדם במקום גבה ויתחלל
 במקום גמור ויתחלל. שנאמר ממעמקים קראתו ד' (ברכות י"ג). יש
 גבה גבוהו שלפני האדם מרגיש גשם ד' בתהגרות רגשות הוד כבוד עליון
 ומות השנהגה על שבתפני רק לחתנג על ד' אין כל הצרכים שבעולם
 חסמים מקום אצלו בשעת התרוממות כיו מותרת הוא הרגשה במציאת הדברים
 המעיקים המונעים את השלמות ובצורך האמצעים הדרושים לגבול את השלמות
 וכן ית' והכללית. על כן לצורך הפלה ינמיר את מקומו ויכוין רגשותיו באין
 קביל לעבודתו בשעת הראיה לכך, ועי"ז יוכל באמת להתרומם בהשכילו את
 ית' ד' לחלית החטבה שתרגיש נפש האדם את מסורתו ואו צעקו עליו
 משו יופר את ד'. כי ממנו מופר ייפטר שוה לפני המעמקים ום בשני ענינים:
 גבוה המעב. בגודל לרוממות. נצמנות חזקתו בגודל לשמחות חזקות. כאמור
 ום עמוקים עצה בלב אישי. כי והרגשה הואת. עמת שכל עולם נצמנו
 ופת הפעלת העליונה שאין בה תרגש חסרון כלל אינה ראיה לעצם של
 ית' היא מלות עם עומק חזקתו שכיון שהחזקתו שגם במציאות. תאמץ
 ית' ובפרט סובל חסם הרבה צדיק שתהיה לעת צמשת וזמן מתהגש
 תהומים הגורם לשכחו כל חסרון ומעמקים יקרא אל ד' אשר אליו עיניו
 שאוה. כי תחבנתו ויעוררו השלמות.

יאמר ד' הריא בר אבא אמר ד' יחזנו אל יחלל אדם אלא בבית שיש
 שם חלונות שנאמר וכיון מתחזן ליה בעוליותיה נדר ירושלים (ברכות ל"ד).
 והפלה היא אמנם עבודה מיוחדת כגמש המתחלל אבל תנאי הפלה לתשלמות
 וזאת הפלה את ערכו של העולם הרצון שמכבינו. אבל מי שתחזיקו עבודתו

כ"ה י"ג
 עמוד 25
 רנח 25

תפלת שחרית

אז אנוס, או שהשעה עוברת ואין הצורך מתפללים, למי שאיננו כפויים או לטבת אחרת.
 יא יתפלל במקום קבוע, גם בביתו, וגם בבית.
 יב ישתדל שלא יהיה דבר חוצץ בינו לבין הקיץ בתפלתו.
 יג אין להתפלל במקום שאינו נקי, והוא הינו לקיים פחותה לכל דברי קדושה.
 וגם אין לו בשה לבטוח צריך להרחיק את עצמו ד' אמות, לטנו או לעזובו, אם אפשר.
 אף באמצע התפלה, או יצא ויבטח תפלתו, אבל אם יש לו בשה לבטוח, שלא יציע לו היתר.
 דע, אסור להפסיק ואפילו לזמן במקומו.

ב. הכנתה וכוננתה.

א. התפלל צריך שיהיה כל גושו כפופה, ולא יתפלל כשהוא כרוס כאסן שאינו דרך כבוד.
 ב. לא יתפלל על שיבוץ, עצמו או צריך לקביו, וצריך למסור קודם התפלה כחו.
 ויצו הכל דבר המורדו בנוסו, ואם התפלל כשהיה צריך לקביו, צריך לחזור להתפלל.
 אם לא יכל להנמינו עצמו כשיעור שעה וחומש, ואם באמצע תפלתו נאזערד לו הצורך.
 למדי עצמו עד שיגמור, ואם דווקא לו ביחוד ימסין, ולא ימסין בדבור.

ג. קודם התפלה צריך לחזק זיו בנים, ואפילו כסוים זים, אם המלי הדבה פרוצטון בשחרית, ואם אין לו אים, ומתורא שכשיחזר אחרים יעזר זמן התפלה, יקח זיו בכל מדי דמקומו.

ד. העומד בתפלה ונוכר שנגע במקומו המכוסים שבגויו, שיש בהם מלומי ודעו, או שהכו הראש, די בכל מדי דמקומו או שמוכך בביתו.

ה. אחרי שהחזין אחרי שידק ישהו כדי הלוך י' אמות עד שיחפלי, וכן אחרי שהתפלל ישהו כדי הלוך ד"א עד שישתין או עד שירוק, ואם מומן לו רוק מחר צריך.

ו. טוב לזן צוקה קודם התפלה.
 ז. ישהו שעה אחת, ולמחרת כדי הלוך ח' סמות, קודם התפלה, שיכוין לבו לאסומו.

ח. לא יעמוד להתפלל אלא באימה והכנעה, לא מתוך שחוק ולא מתוך כעס ולא מתוך טרחה אלא מתוך שמתה, של תורה ומצוה.

ט. עולת ראה (לקושים)

אמר ד' יחזן משום י' שמועון בן יוחאי מאי דכתבי ואני תפילתי לך ד'.
 עת רצון אימתי עת רצון, בשעה שהצבור מתפללים" (ברכות ה'). עיקר
 פסוק התפלה, שחפשה חכמת האלהים, שתועיל לכלא בשעת הצורך, ואנכי, ואת
 מה שהיא מועילה להפיק המוסרית של האדם, לדומם, ולשבו דעתו בחוק
 פתוחו הרחוקים, וההכרחיות הזאת של השתדלות החרדכה המוסרית לאדם היא
 לא כיכ בליתו חיד ומתבודד, כי אם מצד השתחממותו עם זולתו מבני האדם
 כל חייו החברתיים, על כן עיקר התפלה והכליטה הוא מצד התמקצות
 החברתית, כי להשלימת עצמותו של האדם באמיתות הדעות היה מביע עיי
 החרדה גם מפניו התפלה, אבל המוסריות, החרדכה לית החברת היא נקבעת
 עיי התפלה, נמצא שחפלה הצבור, וזאת התפלה העיקרית, וגם תפלת היחיד
 חזן מרית ותועלתה בהחברו עם הצבור, ועת רצון, שבה קירוב התכלית של
 והתפלה ויתרון מעולתה היא בשעה שהצבור מתפללים.

תפלת שחרית

ה. ישתדל להתפלל בביתו, וברב עם, ואפילו היו בהם חוטאים לא ימנע מלהתפלל
 עמו, וגם הוא אנוס, שאינו יכול לבוא לביתו, יבין להתפלל בשעה שהצבור מתפללים.
 וכן אם הוא נאם ולא התפלל בשעה שהתפללו הצבור, הוא מתפלל ביחוד, אעפ"כ
 יתפלל בביתו.
 ט. בית המדרש קבוע קודם יתור בביתו, ומצוה להתפלל בו בעשרה יתור בביתו.
 י. אם לא יבנה יתור עצמו תלמיד חכם לימנע בביתו, אבל אם יש חשש חלול השם
 כשיבוא אחרי התפלה לביתו, יתפלל בביתו.
 י. כשעומד עם הצבור אסור לו להקדים תפלתו לתפלת הצבור, אם לא שהוא חולה

עולת ראה (לקושים)

שכלב תבארו להמרד מכל יחש אל העולם החצוני, לא יבא אל תכלית שלמותה
 של התפלה, שהיא צריכה להחיות את האדם ולעוררו ברוח ד' להיות מוכן
 לפעול ולהתפעל בצדק ומישרים, על כן אל תתפלל אדם אלא בבית שיש בו
 תלונות שאפשרות הראיה לחזק תעוררו על חובתו ויחוס אל העולם כולו
 שתואר חי בן אדם, והיחש של העולם החצוני צריך שיעלה לעד ההכשר של
 האשר האמתי, שהוא דעת יראת ד' האמתי והשלים הכללי, שהוא תועלת
 ירושלים, אשר ממנה יצא דבר ד', על כן מוכן מתרון ליה בעליהיה נגד
 ירושלים.

"תניא אבא בנימין אומר אין תפלתו של אדם נשמעת אלא בביתו, שואמר
 לשמוע אל הדין ואל התפלה" (ברכות י'). חלקי התפלה העיקרים הם שנים:
 רבת ותפלה דהיינו שבת ובקשה, האחד הוא ששם השירה חזק בצולמו, ועיי
 תפלת האדם, מלא ל' משאלות צרכיו, ותפלת ישרים רצונו ואת שיעורו ישמע
 ויושיעם, והשני שיוציא האדם שלמותו מן הכות אל הפעל ביוחיו, מסוד דבריו
 לספר בגדולתו ית, ומיגיל בוח את דעותיו, וכל כחות געשו לחנות בנפס ד'
 שהוא מרי החיים ותכלית השלמות, ובכלל סוג זה הוא הדבר העיקרי של הדעת
 כבודו של מקום בעולמו, וקרבנו לבני אדם, וביחוד לדברים בודכיו, אנוס
 כאנו שיתנת תנא, בלג, שגם תלב התפלה של בקשה הוא ג"כ מכות זה, שיבא
 האדם בכלל יתור לשלמותו האמיתית, הנמשכת מהכרת לבו ד' ית, כי על
 כן קבע השירה חזק זה בעולמו, כדי להכשיר את האדם לשלמותו בזה עצמו
 מה שהתפלה מועילה, שכל מה שהאדם קרוב יותר לרוחמותו ית, עיי מעשיו
 הטובים וכשרון חכמתו ומדותיו, חיי הוא קרוב יותר שתועיל תפלתו הדברית
 יעשו רשם, ותגור אפר לך, שזה מעלה ומביא יותר את המין האנושי
 בכללו אל קרבת אלהים, לכן יש בהתא חלק הבקשה של התפלה, שהיא תהיה
 תמיד משועבדת וקשורה לחלק היותר עליון של התפלה, שהוא מצד הדעת
 כבודו ית, והנה מציאות קדושתם של בני כנסיות בתור מקדש מש איה, שעל
 ידם יסודם ענין מציאות השירה וכבודו, יסוד תפלת כהנים הוא מוסד על
 חלק המעולה של התפלה, שהוא הכרת גדולתו ית, וקרבנו, ועל כן גם חלק
 הבקשה של התפלה, משועבד הוא ומכוון אל התכלית של חלק העליון של
 התפלה, ואין תפלתו של אדם נשמעת אלא בביתו, שהוא מקום הדינה
 "לשמע אל הדין ואל התפלה".

ב"ר ר' יוחאי
 ב"ר ר' יוחאי
 ב"ר ר' יוחאי

ב"ר ר' יוחאי
 ב"ר ר' יוחאי
 ב"ר ר' יוחאי